

снага, като офицеръ кога отива на прегледъ, по старъ навикъ, леко подръпва повода на юздата и записанъ гледа околоръстъ. Не би повървалъ човѣкъ, че той е миналъ петдесетъ години. Посребрената му бухкова коса подъ гиздава шапка панама и побѣлѣлата му хубава брада, засѣнчила личното му лице, показваха, че старостъта е вече захлопала на вратата му, ала ведро свѣтналиятъ му очи, надъ които се чернеятъ склучени вежди дебели, напомняха за онова, което никога не остарѣва въ човѣка: сърдцето съ неговитъ копнежи. Навлѣзълъ далекъ въ нивитъ, той повѣспрѣ коня, сещашъ да обгледа нѣщо, потупа го по извития вратъ, постави повода върху седлото и се загледа къмъ залѣзъ.

Слънцето се смичаше на заникъ; лихъ вѣтрець изви надъ нивя и натежели класове се запреливаха въ буйни талази къмъ безпредѣлни крайнини. А чучулиги въ превара, сякашъ сетня пѣсень да си допѣятъ, една презъ друга по-високо въ сѣйни лазури сч възземагъ, една следъ друга, вити пѣстни по-гласовито подемагъ.

Петъръ Габара премрежи клепащи, като да долови нѣщо, що не довижда; вслуша се и снѣ шапка отъ глава, извади кърпичка да избрише попотено чело. Бѣлата кърпичка, още не разгъвана, трепна въ прѣститѣ му, като прилетѣлъ бѣлъ гължбъ и той забърса попотено чело; изтри лице, по което свѣтѣше обаянието на тихата лѣтна вечеръ. Обгледа околнитъ нивя, наложи шапка, бутна коня и пое пжтъ, що слакатушва всрѣдъ нивя.

Кроткиятъ конь издигна глава, разтърси тежка грива и сравани крака по мекия пжтъ.

Вечерникътъ по-живо съ класоветъ заигра; отъ страни изъ ниски синури по-засмѣно занадничеха различни, макове, подрумче, неувѣхка и колко още безипенни билки и цвѣтя — сжщински живи гирлянди отъ дветъ страни на друма. И колкото по-навжтре навлиза въ нивята, толкова по-рехаво сж нацѣвтѣли цвятята. . .